

Књига пророка Данила — сто осамдесети број

*Пророчко укрштање Рима, Макавејаца и савременог доба:
проучавање Данилових виђења*

Jeff Pippenger
2024-04-10

Урија Смит је написао: „Рим се повезао са народом Божјим, Јеврејима, савезом, 162. године пре Христа.“ Већина савремених историчара тај датум наводи као 161. годину пре Христа, а Смит се у истој књизи два пута позива на 161. годину пре Христа. Моја претпоставка је да је ово упућивање на 162. годину пре Христа штампарска грешка.

„Стиховима 23 и 24 доведени смо с ове стране савеза између Јевреја и Римљана, 161. године пре Христа, до времена када је Рим стекао свеопшту власт.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Стихови једанаест и дванаест указују на победу и последице Битке код Рафије, која се одиграла 217. године пре н. е., између Селеукидског царства, предвођеног Антиохом III Великим, и Птолемејског краљевства Египта, предвођеног краљем Птолемејем IV Филопатором.

Битка код Панијума, која се догодила седамнаест година касније, 200. године пре Христа, поново је вођена између Селеукидског краљевства и Птолемејског краљевства.

Макавејски устанак започео је 167. године пре Христа и представљао је јеврејску побуну против настојања Селеукидског царства да сузбије јеврејске верске обичаје и наметне грчку културу.

Поновно посвећење Другог храма у Јерусалиму, које означава историјски догађај који се обележава током Хануке, догодило се 164. године пре Христа, три године пре „савеза“ из двадесет трећег стиха. Овај догађај уследио је после успешног војног похода Макавејаца против снага Селеукидског царства, предвођених озлоглашеним Антиохом IV Епифаном, који је био оскрнавио Храм и забранио јеврејске верске обичаје. Антиох IV Епифан умро је убрзо после победе која се обележава Хануком, и тиме је од тог тренутка у историји означен опадајући ток сиријске моћи.

Године 200. пре Христа, (што је уједно било и време Битке код Панија), Рим се, по први пут, уметнуо у пророчку историју једанаестог поглавља Данила. Ту се налази симбол који утврђује виђење. Његов намерни утицај у тој историји препознаје дело Језавеље, симбола цркве која из сенке повлачи конце. Језавеља је била код куће у Самарији док је њен муж Ахав посматрао како Илија убија њене пророке. Иродијада није била на Иродовом рођенданском пиру, где је њена кћи Саломе завела Ирода. У историји Сједињених Држава, папство, представљено блудницом тирском, бива заборављено, све до краја симболичних

седамдесет година. Тада она почиње да пева своје песме обмане царевима земаљским. Година 200. пре Христа представља време када она почиње отворено да пева царевима у последњим данима, непосредно пре скорог доношења закона о недељи, као што је представљено у шеснаестом стиху.

Пре „савеза“ Јевреја од 161. до 158. године пре Христа, Макавејци су поново посветили храм, како се обележава Хануком 164. године пре Христа. Потом, три године касније, још увек у непрестаној борби са Сиријцима, Макавејски Јевреји су се обратили Риму за подршку. „Савез“ са Римом који је тада био склопљен постаје пророчки испит за Божје проучаваоце пророштва последњих дана.

Историја означава 161. годину пре Христа као време када је склопљен „савез“, али пионири ту историју одређују као 158. годину пре Христа. Да ли је Милер био у праву, или су савремени историчари у праву? Милер је додао шест стотина шездесет и шест година (666) на 158. годину пре Христа и дошао до 508. године, када је „свагдашња“ била укинута. Тражили колико год хоћете, биће изузетно тешко, ако не и заправо немогуће, пронаћи историјску потпору за 158. годину пре Христа као савез између Јевреја и Римљана.

Шеснаести стих је закон о недељи, али пре те историје Рим ступа на историјску позорницу да утврди виђење 200. године пре Христа. Макавејска побуна отпочела је у Модину 167. године пре Христа, а потом су 164. године пре Христа поново посветили храм. Затим, од 161. године пре Христа до 158. године пре Христа, Јевреји ступају у савез са римском силом. Период од 161. године пре Христа до 158. године пре Христа представља временско раздобље које је било потребно да се утврди „савез“. Ово разумевање поистовећује „савез“ у сагласности са сведочанством историчара, а такође и са картом која је била вођена руком Господњом и не треба да буде мењана.

Историчари нас обавештавају да је процес преговарања о уговорима између древних народа, као што су Јуда и Рим у другом веку пре Христа, варирао у зависности од конкретних околности, дипломатских протокола и односа снага који су били укључени. Обично би тај процес започињао тако што би једна страна изразила интересовање за успостављање уговора или савеза са другом. У случају Јуде и Рима, Јуда је успоставила контакт с Римом како би предложила формални савез.

Дипломатски канали били би употребљени да се предлог пренесе и да се отпочну преговори. То је морало укључивати слање амбасадора или изасланика у Рим ради сусрета с његовим вођама или представницима. Када би преговори отпочели, обе стране би разматрале услове предложеног уговора. То је могло укључивати низ састанака, размене дипломатских порука и, могуће, учешће посредника или миритеља ради олакшавања разговора. Током преговора, свака страна би разматрала услове које је предложила она друга и могла би изнети противпредлоге или тражити измене појединих одредаба. Тај процес је могао укључивати пажљиво разматрање, саветовање с саветницима и процене могућих користи и недостатака предложеног уговора.

Ако би обе стране постигле сагласност о условима уговора, била би сачињена формална исправа у којој би били изложени услови и одредбе усаглашени од обеју страна. Потом би уговор морао бити ратификован од надлежних власти сваког народа. У случају Рима, то би могло подразумевати одобрење Сената или других управних тела. Слично томе, у Јуди би уговор вероватно захтевао одобрење њеног вођства или управног већа. Након ратификације, уговор би био спроведен, и од обеју страна би се очекивало да се придржавају његових одредаба. То би могло обухватати разне облике сарадње, споразуме о узајамној одбрани, трговинске односе или друге видове дипломатског општења предвиђене уговором.

У другом веку пре Христа, путовање из Јудеје (смештене у источном медитеранском подручју) у Рим (смештен у средишњој Италији) било би захтеван и дуготрајан подухват, нарочито ако се имају у виду ограничења древних начина превоза. Раздаљина између Јудеје и Рима износи приближно 1.500 до 2.000 километара (930 до 1.240 миља), у зависности од конкретног пута којим се ишло. Поморско путовање је у древна времена често било брже и делотворније од копненог, али је зависило од преовлађујућих ветрова. Путовање бродом од неке луке у Јудеји до луке у Италији (као што је Остија, римска лука) могло је трајати неколико седмица, у зависности од чинилаца као што су услови ветра, морске струје и врста пловила које је коришћено.

Копнено путовање од Јудеје до Рима било би спорије и напорније. Путници би морали да се крећу кроз разноврсне пределе, укључујући планине, долине и реке, и да се суочавају с препрекама као што су разбојници и непријатељске области. Процењује се да би путовање пешице или коњском запрегом могло трајати неколико месеци. На дужину путовања утицали би и чиниоци као што су стање путева, доступност коначишта и одморишта, као и потреба за одмором и снабдевањем успут.

Када су Макавејски Јевреји тражили савез са Римом, било је нужно да пошаљу посланике у Рим. Пошто би те посланике примиле римске власти, уследио би период преговора. Према историјској претпоставци, јер нема прецизног записа, када би уговор био формално закључен, морао би бити однет натраг у Јудеју ради потврде, а затим би, вероватно, морао поново бити враћен у Рим да би се потврдило прихватање од стране Јевреја. Готово је немогуће поверовати да би процес успостављања савеза у том временском раздобљу био довршен у току једне године, стога се разумевање да „савез“ представља процес од 161. године пре Христа до 158. године пре Христа уклапа у друге пророчке линије које препознају историју што води ка недељном закону из шеснаестог стиха.

„Савез“ за који се сви историчари слажу да су га покренули Макавејски Јевреји, започео је у Јудеји 161. године пре Христа. Сврха је била у томе што су Јевреји желели подршку против Сиријаца, с којима су се борили још откако је њихов устанак отпочео 167. године пре Христа. Устанак је био подстакнут настојањима Матије, јеврејског свештеника, и његове петорице синова, нарочито Јуде Макавеја, да се одупру политикама хеленизације које је наметао селевкидски владар Антиох IV Епифан. Те политике су обухватале покушаје да се потисну јеврејски верски обичаји и наметне прихватање грчких обичаја и веровања.

Повод за устанак био је догађај у селу Модеин, где је Мататија одбио да се повинује наредби да принесе жртву грчком божанству. „Модеин“ је изведено од хебрејске речи „modi’a“, која значи „објавити“ или „протестовати“. У свом протесту, Мататија је убио једног јеврејског отпадника који је управо намеравао да изврши жртвоприношење, а он и његови синови побегли су у брда, отпочевши герилски рат против селевкидских снага. Макавејски устанак трајао је неколико година, током којих су Макавејци водили бројне битке против Селевкида и њихових савезника. Иако су били далеко бројчано слабији и слабије опремљени, Макавејци су однели неколико значајних победа.

Селеукидско царство настојало је да наметне религију Грчке Јеврејима, а Грци представљају глобалисте последњих дана. Њихова религија изражава се у вокизму који се тренутно намеће Сједињеним Америчким Државама и свету од стране глобалистичких сила банкарског система, главних медија, образовних центара и рушења националних разлика кроз присилну имиграцију илегалних странаца. Када је Антиох Епифан наметао грчку религију Јеврејима, било је Јевреја који су сарађивали са његовим настојањима. Макавејци представљају једну класу отпадничких Јевреја, која се опирала религији Грчке, али је постојала и друга класа отпадничких Јевреја која је подржавала дело спровођења грчке религије.

Шеснаести стих представља ускоро долазећи недељни закон и троструки савез аждаје, звери и лажног пророка. Тој историји претходе стихови тринаест до петнаест, у којима се три битке из четрдесетог стиха одигравају почев од десетог стиха (1989), затим у једанаестом и дванаестом стиху (украјински рат), и у бици код Панијума. Битка код Панијума представља битку у којој дворожна звер из земље надвладава религиозне и политичке философије глобалиста.

У тој бици последњи председник Сједињених Држава мора се суочити са последицама Путинове победе и потоњег слома, представљених у једанаестом и дванаестом стиху. Он ће склопити савез са НАТО-ом, или Уједињеним нацијама, како би разрешио последице слома Русије, и у оквиру историје тог савеза ступиће у сукоб са Уједињеним нацијама у бици код Панијума. Трећа битка четрдесетог стиха биће као прва битка четрдесетог стиха. Као што се Совјетски Савез урушио под економском и војном силом Сједињених Држава, тако ће глобалисти Уједињених нација бити принуђени да понове „перестројку“, кључну компоненту Горбачовљевих настојања да реформише Совјетски Савез, иако су она на крају допринела расплитању совјетског система и коначном распаду Совјетског Савеза.

Трећа битка је приказана првом битком, и посредством економског и војног притиска Трамп ће, представљен Реганом, приморати Уједињене нације на „перестројку“, што значи преустројство или реформу. То преустројство ће поставити Сједињене Државе на чело система десет царева, а то су Уједињене нације. У тој битки папство ће се затим увести у историју, тврдећи за себе да је бранилац система који Трамп тада осваја.

У истој историји Трамп ће се суочити са унутрашњим грађанским ратом, којим ће бити принуђен да се позабави, као што је и Авраам Линколн био принуђен да се њиме позабави.

Тај грађански рат водиће се између две супротстављене отпадничке фракције унутар Сједињених Држава. Једну групу представљају они који су прихватили религију и филозофију woke-изма, а то су прогресивни глобалисти из обе политичке странке. Друга група (MAGA-изам) изјашњава се као истински протестанти, премда су ту одлику изгубили 1844. године.

Председникова фракција представљена је МАГА-измом и заснива се на погрешној тврдњи да штити истински протестантизам и Устав. Тврдња вокизма јесте религија Мајке Земље, Њу ејд и уверење да се Устав примењује у складу са постојећим околностима друштвених норми, а не према архаичним идејама очеве оснивача.

Мататија (Трамп) окончаће покушаје глобалистичко-прогресивних демократа унутар Сједињених Држава, представљене побуном која је започела у Модину 167. године пре Христа. Трамп ће затим поновити историју 164. године пре Христа, када су Макавејци поново посветили храм, како се то обележава прослављањем Хануке. Потом ће, у раздобљу представљеном од 161. до 158. године пре Христа, Трамп започети коначни потисак ка подизању лика папства, што је лик који указује на недозвољени однос између верске силе и политичке силе. Године 158. пре Христа савез ће бити спроведен, када буде наметнут ускоро долазећи недељни закон из шеснаестог стиха.

Једанаесто поглавље Данила најпре показује како Рим политички преузима власт, а затим Данило понавља и проширује ту исту историју једном линијом која показује како се Рим односи према Божјем народу у тој истој историји. Од шеснаестог до деветнаестог стиха приказане су три препреке паганском Риму у преузимању власти над светом. У шеснаестом стиху Сирија је освојена од паганског Рима 65. године пре Христа, а затим је Јудеју освојио Помпеј 63. године пре Христа. Шеснаести стих показује време када је Рим требало да стане у славној земљи, и тиме представља праслику закона о недељи из четрдесет првог стиха истог поглавља.

Важно је запазити да се историја освајања одиграла 63. године пре Христа [паралелно са 1863], усред грађанског рата који се одвијао унутар Јерусалима. Урија Смит је изјавио: „По Помпејевом повратку са свог похода против Митридата, краља Понта, два супарника, Хиркан и Аристовул, борила су се за престо Јудеје.“

Имена „Хиркан“ и „Аристовул“ оба су грчког порекла и имају историјски значај, нарочито у контексту јеврејске историје током хеленистичког периода и хасмонејске династије. „Хиркан“ потиче од грчке речи „Hurkanos“, која је вероватно настала од речи „hurkan“, што на персијском језику значи „вук“. Хиркан је било име које је носило више хасмонејских владара. „Аристовул“ значи „најбољи саветник“ или „најбољи саветодавац“. Аристовул је било друго име које је носило више хасмонејских владара. И „Хиркан“ и „Аристовул“ јесу имена повезана са значајним личностима у јеврејској историји током хасмонејског периода. То су били владари који су имали важне улоге у управљању и ширењу Хасмонејског царства у Јудеји. Пророчки потомци и представници хасмонејског царства у Христово време били су фарисеји.

Када је Помпеј освојио Јерусалим, две политичке странке су обе водиле своје порекло из времена устанка који је представљао Модеин 167. године пре Христа. Пошто је Помпеј био увучен у побуну, одлучио је да заузме Јерусалим, а политичка странка Аристократа одлучила је да му се одупре, док је странка Хиркана одлучила да отвори капије Помпеју. Помпеј је потом покренуо свој напад на Јерусалим и три месеца касније Јерусалим је заувек био под јурисдикцијом Рима.

До деветнаестог стиха Египат, трећа и последња препрека, био је освојен од стране Рима. Потом се у двадесетом стиху означава Христово рођење, док Данило почиње да излаже како ће се Рим у тој историји односити према Божјем народу. У двадесет првом и двадесет другом стиху Христос је распет. У двадесет трећем стиху савез који је започео 161. пре н. е. до 158. пре н. е. означен је непосредно после стихова који описују крст, где су отпали Јевреји објавили да „немају цара осим ћесара“. Линија отпалих Јевреја, представљена Макавејима, који су се одупирали продорима грчке религиозне философије и тиме ступили у несвет однос са Римом, следи након стиха који означава историју крста, где се плод њиховог несветог односа у потпуности испољио.

Шекина се никада није вратила у храм који је био подигнут после седамдесет година ропства. Последње пророчко сведочанство, објављено преко Малахије, дато је око средине петог века пре Христа. Стотинама година пре него што су Макавеји устали против глобалистичког грчког утицаја, није било ни видљивог Божјег присуства нити икаквог пророчког сведочанства. На почетку своје побуне, остварили су управо ону побуну коју су и Птоlemeј и цар Озија били покушали, када су оба цара настојала да испуне улогу свештеника и принесу жртву у храму.

Јонатан Апфус (такође познат као Јонатан Макавеј), био је један од синова Матије, који је покренуо Макавејски устанак, и имао је значајну улогу у вођењу јеврејске побуне против Селеукидског царства. После погибије његовог брата Јуде Макавеја у бици, Јонатан је преузео вођство над макавејским снагама. Поред свог војног и политичког вођства, Јонатан је преузео и улогу првосвештеника, служећи као духовни вођа јеврејског народа. Јонатанова двострука улога, и као вође и као првосвештеника, означила је значајан развој у јеврејској историји, јер је објединила и политичку и верску власт унутар Хасмонејске династије. Његово вођство помогло је да се ојача јеврејска самосталност и утврди хасмонејска власт у Јудеји.

Управо онај грех који је Птоlemeј покушао после победе код Рафије, био је остварен већ на самом почетку устанка Макавеја. То је био исти грех коме су се свештеници успротивили у време цара Озије; али тобожња одбрана богослужбених служби Божјег храма од стране Макавеја била је погрешно усмерено и побуњеничко испољавање сједињења цркве и државе, и као таква представља праслику побуне отпалог протестантизма који се сада окупља у подршци Трампу против надирања Бајденовог глобалистичког „woke“-изма.

Библија учи да ћете их познати по њиховим родовима, а фарисеји у Христово време били су последњи остаци Хасмонејске династије која је започела са Мататијом. Мататија, и побуна

коју је започео, донели су родове фарисејства, као што то чине и отпали протестанти који подржавају концепт „Учинимо Америку поново великом“. Америка је била велика онда када се Устав разумевао тако да држи цркву и државу одвојене једну од друге, али ће се, код кривотворног чуда представљеног победом која се обележава празником Ханука, покрет за недељно законодавство отворено показати.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„До сада су они који су износили истине поруке трећег анђела често били сматрани обичним узбуњивачима. Њихова предсказања да ће верска нетрпељивост задобити превласт у Сједињеним Државама, да ће се црква и држава ујединити да прогоне оне који држе заповести Божје, била су проглашавана неоснованим и апсурдним. Самоуверено се тврдило да ова земља никада не може постати ишта друго до оно што је била — заштитник верске слободе. Али, како се питање наметања светковања недеље све шире покреће, види се да се догађај у који се тако дуго сумњало и није веровало приближава, и трећа порука произвешће дејство какво раније није могла имати.

„У сваком нараштају Бог је слао своје слуге да укоревају грех, како у свету тако и у цркви. Али народ жели да му се говоре угодне ствари, и чиста, неулепшана истина није прихватљива. Многи реформатори су, приступајући своме делу, били решени да покажу велику разборитост у нападању грехова цркве и народа. Надали су се да ће, примером чистог хришћанског живота, повести народ натраг ка учењима Библије. Али Дух Божји дошао је на њих као што је дошао на Илију, покрећући га да укори грехе једнога поквареног цара и отпадничког народа; нису могли да се уздрже од проповедања јасних исказа Библије — учења која су нерадо износили. Били су подстакнути да ревносно објављују истину и опасност која је претила душама. Речи које им је Господ давао изговарали су, не плашећи се последица, а народ је био приморан да чује опомену.“

„Тако ће се објавити вест трећег анђела. Када дође време да она буде објављена са највећом силом, Господ ће радити преко понизних оруђа, управљајући умове оних који се посвећују Његовој служби. Радници ће бити оспособљени пре помазањем Његовога Духа него школовањем у књижевним установама. Људи вере и молитве биће покренути да изађу са светом ревношћу, објављујући речи које им Бог даје. Греси Вавилона биће разоткривени. Страшне последице наметања црквених обреда грађанском влашћу, продори спиритизма, прикривено али брзо напредовање папске власти — све ће то бити раскринкано. Овим свечаним опоменама народ ће бити покренут. Хиљаде и хиљаде слушаће који никада нису чули речи као што су ове. У запрепашћењу слушају сведочанство да је Вавилон црква, пала због својих заблуда и греха, због свога одбацивања истине која јој је послата с неба. Када народ пође својим дотадашњим учитељима са усрдним питањем: Јесу ли ове ствари тако? — свештеници износе бајке, пророкују угодне ствари, да би ублажили њихове страхове и умирили пробуђену савест. Али, пошто многи одбијају да се задовоље самом влашћу људи и траже јасно: ‘Овако говори Господ’, популарна служба, као некада фарисеји, испуњена гневом зато што се њихова власт доводи у питање, жигосаће ову вест као сатанску и подстаћи мноштва која љубе грех да вређају и прогоне оне који је објављују.“

„Како се спор шири на нова подручја и умови народа бивају упућени на Божји погажени закон, Сотона се узнемирава. Сила која прати ову поруку само ће разјарити оне који јој се противе. Свештенство ће улагати готово надљудске напоре да заклони светлост, да не би обасјала њихова стада. Свим средствима која су им на располагању настојаће да угуше расправу о овим животно важним питањима. Црква призива моћну руку грађанске власти, и у том делу паписти и протестанти се уједињују. Како покрет за наметање светковања недеље буде постајао све смелији и одлучнији, закон ће бити призван против држалаца заповести. Њима ће се претити новчаним казнама и затвором, а неким ће бити нуђени положаји од утицаја, као и друге награде и предности, као подстицаји да се одрекну своје вере. Али њихов постојани одговор гласи: ‘Покажите нам из Речи Божје нашу заблуду’ — исти захтев који је Лутер изнео у сличним околностима. Они који буду изведени пред судове снажно ће бранити истину, и неки од оних који их буду слушали биће наведени да стану на страну држања свих Божјих заповести. Тако ће светлост бити изнета пред хиљаде оних који иначе не би знали ништа о овим истинама.“ Велика борба, 605, 606.